

Pilinszky János

A SZERELEM SIVATAGA

Egy híd, egy forró betonút,
üríti zsebeit a nappal,
rendre kirakja mindenét.
Magad vagy a katonán alkonyathan.

Mint gyűrött gödör fenéke a táj;
izzó hegek a káprázó homályban.
Alkonyodik. Dermeszt a ragyogás,
vakít a nap. Sosem felejttem, nyár van.

Nyár van és villámló meleg.
Állnak, s tudom, szárnyuk se rebben,
a szárnyasok, mint égő kerubok
a bedesz-kázott, szálkás ketrecekben.

Emlékszel még? Először volt a szél;
aztán a föld; aztán a ketrec.
Tűz és ganaj. És néhanap
pár szárnycsapás, pár üres reflex.

És szomjuság. Én akkor inni kértem.
Hallom ma is a lázas kortyokat,
és tehetetlen tűröm, mint a kő,
és kioltom a káprázatokat.

Eszteendő múlnak, évek, s a remény –
mint szalma közt kidöntött pléhedény.

Lator László

SZEMÉLYES, SZEMÉLYTELEN

Vajon honnan vette Pilinszky A SZERELEM SIVATAGA címet? Nyilván Mauriacról. Nemcsak azért, mert nagyon szép, nem is csak azért, mert Mauriac is katolikus. Leginkább talán azért, mert az ő regényében (életében) is bajos, tragikus a szerelem, akárcsak Pilinszky versében, életében. Nem is tudom, szerelmes vers-e egyáltalán A SZERELEM